

[Simonsen.]

forstaaer, hvorfor det bliver afslaaet netop i dette Tilfælde. Det er et saadant Afslag, jeg gerne vil omtale.

Det drejer sig om en Havnearbejder i Aarhus. Han havde under sit Arbejde ved Losningen tappet en eller maaske to Flasker Spiritus af Ladningen. Værdien af disse blev under Sagens Behandling vurderet til en halv Snes Kroner, men han blev for denne Forseelse idømt 40 Dages Fængsel. Der blev indsendt Andragende om Benaadning, som var anbefalet fra mange Sider — bl. a. havde jeg medgivet det min bedste Anbefaling. Andragendet blev imidlertid afslaaet, og den højtærede Justitsminister meddelte mig, at Grunden var, at den Slags Lejlighedstyverier paa Arbejdspladser var ved at tage Overhaand, og derfor skulde der statueres et Eksempel. Denne Motivering giver mig Anledning til at dvæle et Øjeblik ved Forholdet, som det var i det her nævnte Tilfælde. Den paagældende Arbejdsgiver eller Ladningsmodtager havde ikke mærket, at der var forsvundet Spiritus. Da han hørte, at der var rejst Anklage, og at Politiet beskæftigede sig dermed, gav han til Kende, at han ikke ønskede Manden straffet, men det nyttede ikke. Anmeldelsen var sket anonymt, den var skrevet med store latinske Bogstaver, antagelig for at gøre det umuligt at identificere Anmelderen. Den satte straks hele Statspolitiet i Aarhus i Bevægelse. Det er jo noget mærkeligt, at Statspolitiet er parat til at sætte hele Kødhakkemaskinen i Gang, saa snart det faar et anonymt Brev, og Angiveren øjensynlig sætter alt ind paa at forblive ukendt, særlig naar man betragter den Maade, hvorpaa Politiet undertiden gaar til Værks, naar der er Tale om Storbedragere, der har begaaet grove Forbrydelser. Der blev, som sagt, lavet en stor Sag ud af dette Tilfælde. Manden fik de 40 Dages Fængsel, og Benaadningsandragendet blev afslaaet. Her er Lovens Haand altsaa faldet meget haardt paa en Mand, som aldrig tidligere har været straffet, som indtil 50 Aars Alderen har ført en ustraffet Vandel. Han har begaaet en Letsindighed, en Tankeløshed, for andet var det ikke. Der var det mærkelige ved Sagen, at Manden ikke en Gang selv drak Spiritus, han havde heller ikke drukket noget af den stjaalne Spiritus, heller ikke solgt den, den stod urørt, da Politiet satte sig i Bevægelse. Han havde muligvis tænkt ved Lejlighed at opvarte med en Drink, naar han havde fremmede, men nogen stor Berigelse har han ikke haft til Hensigt. Her er Tale

om en Tankeløshed, en Letsindighed, som man jo skulde synes kunde være tilgivelig, saaledes at den højtærede Justitsminister kunde have forsvaret Benaadningsakten overfor sin Samvittighed, men det lader jo til, at saadan en Tankeløshed eller Letsindighed, hvor det egentlig ikke drejer sig om en Værdi, der er værd at tale om, stilles i Klasse med grove Banktyverier og Svindlerier og den Slags Ting, som der naturligvis ikke er nogen særlig Grund til at vise Naade overfor.

Jeg vil gerne dvæle endnu et Øjeblik ved den højtærede Justitsminister. Den Sag, jeg vil fremdrage, drejer sig om en forhenværende Tømremester P. Hansen i Aarhus. Han beskylder offentligt en Sagfører for Bedrageri og sigter Embedsmænd i Skifteretten for Svindel ved Behandling af hans Bo. Han har ogsaa i den senere Tid gentagne Gange i Bladene, der tager ham alvorligt, faaet optaget saadanne stærke Anker mod disse navngivne Personer, og han synes ikke at ville afstaa derfra. Jeg billiger ikke denne Mands Optræden eller hans Skrivelser, og jeg billiger heller ikke, at de offentliggøres i Bladene — jeg kan saaledes nævne, at „Demokraten“ har sagt nej dertil —, og jeg kan ogsaa nævne, at jeg sammen med flere andre i Fjor indbragte et Andragende her i Tinget om fri Proces for at faa Sagen genoptaget, efter at Justitsministeren havde nægtet det. (*Justitsministeren* [Rytter]: Hvad hed Justitsministeren?). Den ene hed Rytter, og den anden hed Steincke. Jeg billiger, som sagt, ikke Mandens Optræden og tager for mit eget Vedkommende Afstand fra ham, men det forhindrer ikke, at han bliver ved at fremsætte disse grove og ærerørige Beskyldninger offentligt og finder Blade, der vil optage dem. Andragendet fik i Folketingets Udvalg for Andragender en meget grundig Behandling — det ved jeg — gennem 2—3 Maaneder, og Udvalget afviste Andragendet og gjorde ingen Indstilling, hvad jeg ogsaa mener var berettiget, men det vedkommer ikke den Side af Sagen, jeg her vil fremdrage. Jeg vil nemlig pege paa, at dette Tilfælde er ganske ligeløbende med den bekendte Stockmann-Sag, hvor en Prokurist Stockmann sigtede en navngiven Privatmand for at have begaaet Bedragerier overfor Statsbanerne ved Kulleverancer. I det ene Tilfælde fremsættes der offentlige Sigtelser for Bedrageri mod en Sagfører og mod Skifteretten, i det andet Tilfælde mod en Kulgrosserer og Statsbanerne. I Stockmann-Tilfældet var Sagen anmeldt til Po-